

*Крикун В. В.,**кандидат юридичних наук,**доцент кафедри правоохоронної діяльності та поліціїсти
Харківського національного університету внутрішніх справ*

ОРГАНИ МІСЦЕВОГО САМОВРЯДУВАННЯ В СИСТЕМІ СУБ'ЄКТІВ ЗАХИСТУ ОБ'ЄКТІВ КРИТИЧНОЇ ІНФРАСТРУКТУРИ В УКРАЇНІ

Анотація. Актуальність статті полягає в тому, що окреме місце в системі суб'єктів захисту об'єктів критичної інфраструктури посідають органи місцевого самоврядування. Це пов'язано з тим, що саме органи місцевого самоврядування вирішують найважливіші питання функціонування адміністративно-правового механізму захисту об'єктів критичної інфраструктури у межах відповідної адміністративно-територіальної одиниці. У статті наголошено, що органи місцевого самоврядування представляють собою певну систему, в складі якої може налічуватися декілька взаємопов'язаних елементів, що слід враховувати під час здійснення їх характеристики як суб'єктів захисту об'єктів критичної інфраструктури. Визначено, що органи місцевого самоврядування посідають особливе місце в системі суб'єктів захисту об'єктів критичної інфраструктури, що зумовлено відразу декількома факторами. По-перше, ці органи найбільш наближені до відповідного об'єкту критичної інфраструктури та проблем, що виникають у зв'язку із необхідністю забезпечення його належного функціонування в межах відповідної адміністративно-територіальної одиниці, іншими словами, на місцевому рівні. По-друге, на такому рівні органи місцевого самоврядування як суб'єкти захисту об'єктів критичної інфраструктури наділені значним комплексом повноважень, реалізація яких пов'язана із: здійсненням фінансового, інформаційно-аналітичного та кадрового забезпечення функціонування адміністративно-правового механізму захисту об'єктів критичної інфраструктури в межах відповідної адміністративно-територіальної одиниці; управлінням державної системи захисту критичної інфраструктури на місцевому рівні; кіберзахистом об'єктів критичної інфраструктури; плануванням заходів, спрямованих на забезпечення здійснення захисту об'єктів критичної інфраструктури, взаємодії окремих з суб'єктів такого захисту, а також, у разі необхідності, відновлення належного функціонування об'єктів критичної інфраструктури; забезпеченням належного функціонування окремих сфер діяльності об'єктів критичної інфраструктури у межах відповідної адміністративно-територіальної одиниці, насамперед пов'язаних із життєзабезпеченням населення; участю в державно-приватній взаємодії в сфері захисту об'єктів критичної інфраструктури.

Ключові слова: об'єкти критичної інфраструктури в Україні, захист, правовий статус, органи місцевого самоврядування, повноваження.

Постановка проблеми. Окреме місце в системі суб'єктів захисту об'єктів критичної інфраструктури посідають органи місцевого самоврядування. Це пов'язано з тим, що саме органи місцевого самоврядування вирішують найважливіші питання

функціонування адміністративно-правового механізму захисту об'єктів критичної інфраструктури у межах відповідної адміністративно-територіальної одиниці. У дослідженні, що присвячено визначенню ролі органів місцевого самоврядування в конституційно-правовому механізмі забезпечення основних прав і свобод громадян України, Е.В. Горян слушно підкреслює той факт, що роль цих органів знаходить свій прояв у тому, що їх особливе положення в системі органів влади зумовлено тим, що вони не є державними, оскільки формуються безпосередньо територіальними громадами і здійснюють від їх імені та в їх інтересах функції і повноваження місцевого самоврядування. Відповідно, вони краще, ніж інші органи публічної влади, обізнані з усіма потребами та проблемами територіальних громад і їх членів. Окрім цього, органи місцевого самоврядування сполучують риси інститутів громадянського суспільства й органів публічної влади [1, с. 30–31]. Саме тому повноцінна характеристика особливостей функціонування досліджуваного адміністративно-правового механізму викликає необхідність визначення правового статусу органів місцевого самоврядування як суб'єкта захисту об'єктів критичної інфраструктури.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Питання про правовий статус суб'єктів правовідносин неодноразово досліджувалося в працях багатьох учених. Ці праці стосуються або загальних положень, або тих сфер суспільного життя, які не пов'язані з представленою тематикою. Проте натепер відсутні комплексні дослідження правового статусу суб'єктів захисту об'єктів критичної інфраструктури в Україні взагалі та органів місцевого самоврядування зокрема.

Метою статті є визначення правового статусу таких суб'єктів захисту об'єктів критичної інфраструктури в Україні, як органи місцевого самоврядування.

Виклад основного матеріалу дослідження. Правові засади функціонування органів місцевого самоврядування закріплено в положеннях Закону України «Про місцеве самоврядування в Україні» від 21 травня 1997 року. Як зазначено в ст. 2 вищеведеного нормативно-правового акта, місцеве самоврядування в Україні – це гарантоване державою право та реальна здатність територіальної громади – жителів села чи добровільного об'єднання в сільську громаду жителів кількох сіл, селища, міста – самостійно або під відповідальність органів і посадових осіб місцевого самоврядування вирішувати питання місцевого значення в межах Конституції та законів України. При цьому місцеве самоврядування здійснюється територіальними громадами сіл, селищ, міст як безпосередньо, так і через сільські, селищні, міські ради та їх виконавчі органи, а також через районні та обласні ради, які представляють спільні інтереси

територіальних громад сіл, селищ, міст. Система місцевого самоврядування включає: територіальну громаду; сільську, селищну, міську раду; сільського, селищного, міського голову; виконавчі органи сільської, селищної, міської ради; старосту; органи самоорганізації населення [2].

Аналіз наведених позицій свідчить про те, що органи місцевого самоврядування представляють собою певну систему, в складі якої може налічуватися декілька взаємопов'язаних елементів, що слід враховувати під час здійснення їх характеристики як суб'єктів захисту об'єктів критичної інфраструктури.

Так, територіальна громада не функціонує сама по собі, а реалізує свій правовий статус через представницькі органи. Відповідно до ст. 10 Закону України «Про місцеве самоврядування в Україні» представницькими органами місцевого самоврядування є сільські, селищні, міські ради, які представляють територіальні громади та здійснюють від їх імені та в їх інтересах функції і повноваження місцевого самоврядування, визначені законодавством. Обласні та районні ради є органами місцевого самоврядування, що представляють спільні інтереси територіальних громад сіл, селищ, міст у межах повноважень, визначених законодавством, а також повноважень, переданих їм сільськими, селищними, міськими радами. При цьому слід відмітити, що сільська, селищна, міська, районна в місті (у разі її створення), районна, обласна рада складається з депутатів, які обираються жителями відповідного села, селища, міста, району в місті, району, області на основі загального, рівного та прямого виборчого права шляхом таємного голосування [2].

Для реалізації рішень сільських, селищних і міських рад і здійснення інших завдань виконавчо-розпорядчого характеру створюються виконавчі органи рад [3, с. 68]. Відповідно до ст. 11 Закону України «Про місцеве самоврядування в Україні» виконавчими органами сільських, селищних, міських, районних у містах (у разі їх створення) рад є їх виконавчі комітети, відділи, управління та інші створювані радами виконавчі органи. Виконавчі органи сільських, селищних, міських, районних у містах рад є підконтрольними і підзвітними відповідним радам, а з питань здійснення делегованих їм повноважень органів виконавчої влади – також підконтрольними відповідним органам виконавчої влади [2]. Тобто, окрім власних повноважень, виконавчі органи наділено делегованими повноваженнями. У монографічному дослідженні «Принципи і методи діяльності органів місцевого самоврядування» В.С. Куйбіда звертає увагу на те, що власні або ж самоврядні повноваження стосуються сфер соціально-економічного і культурного розвитку, планування й обліку, фінансів, цін тощо і полягають у встановленні порядку діяльності суб'єктів правовідносин, підготовці проєктів документів на розгляд відповідної ради тощо. Делегованими повноваженнями виконавчих органів сільських, селищних і міських рад є ті, які належать до сфери виконавчої влади і передаються виключно цим органам для реалізації її виконавчо-розпорядчих функцій [4, с. 180].

Окрім цього, слід відмітити, що в передбачених законодавством випадках повноваження органів місцевого самоврядування можуть виконувати військово-цивільні адміністрації. Останні можуть утворюватися задля виконання повноважень місцевих органів виконавчої влади, органів місцевого самоврядування у випадках, встановлених законодавством, в районі відсічі збройної агресії Російської Федерації, зокрема в районі проведення антитерористичної операції. При цьому військо-

во-цивільні адміністрації населених пунктів – це тимчасові державні органи, що здійснюють на відповідній території повноваження сільських, селищних, міських рад, районних у містах рад, виконавчих органів сільських, селищних, міських, районних у містах рад та голів та інші повноваження, визначені законодавством [5].

Отже, аналіз наведених законодавчих приписів свідчить про те, що одним з основних суб'єктів захисту об'єктів критичної інфраструктури в системі органів місцевого самоврядування є місцеві ради, які є представниками відповідної територіальної громади й формуються в своїй більшості з депутатів відповідних місцевих рад шляхом здійснення виборчого процесу. Реалізація рішень місцевих рад та здійснення ряду їх інших завдань здійснюється виконавчими комітетами. Як окремий орган, на якого в умовах необхідності відсічі збройної агресії можуть покладатися повноваження органів місцевого самоврядування, в тому числі як суб'єкта захисту об'єктів критичної інфраструктури, слід розглядати військово-цивільні адміністрації. З урахуванням наведених позицій визначимо окремі повноваження органів місцевого самоврядування, реалізуючи які вони діють як суб'єкти захисту об'єктів критичної інфраструктури.

Говорячи про окремі з повноважень органів місцевого самоврядування, передусім слід відмітити ті, що пов'язані зі здійсненням фінансового забезпечення функціонування адміністративно-правового механізму захисту об'єктів критичної інфраструктури. Так, відповідно до п. 23 ч. 1 ст. 26 Закону України «Про місцеве самоврядування» до виключної компетенції сільських, селищних, міських рад належить розгляд прогнозу місцевого бюджету, затвердження місцевого бюджету, внесення змін до нього, також затвердження звіту про виконання відповідного бюджету [2]. Авторський колектив навчального посібнику «Державне будівництво та місцеве самоврядування в Україні» зауважує, що бюджет місцевого самоврядування, або ж місцевий бюджет, – це план утворення та використання фінансових ресурсів, необхідних для забезпечення функцій і повноважень місцевого самоврядування [6, с. 71]. Відносини, що виникають у процесі складання, розгляду, затвердження, виконання бюджетів, звітування про їх виконання та контролю за дотриманням бюджетного законодавства, і питання відповідальності за порушення бюджетного законодавства, а також правові засади утворення та погашення державного і місцевого боргу врегульовано положеннями Бюджетного кодексу України від 8 липня 2010 року. Як слідує з аналізу ст. 63 вищенаведеного нормативно-правового акта, місцевий бюджет містить надходження та витрати на виконання повноважень органів місцевого самоврядування. Ці надходження та витрати становлять єдиний баланс відповідного бюджету [7]. Типова форма рішення про місцевий бюджет, затверджена наказом Міністерства фінансів України від 3 серпня 2018 року № 668.

Отже, формуючи місцеві бюджети, органи місцевого самоврядування повинні окремо передбачати витрати на захист об'єктів критичної інфраструктури, чим і здійснюють фінансове забезпечення функціонування досліджуваного механізму. Водночас не всі органи місцевого самоврядування приділяють достатню увагу цьому питанню. Наприклад, у дослідженні, що присвячено стану та перспективам розвитку інфраструктури регіонів України, органам місцевого самоврядування Закарпатської області рекомендовано: змінити відношення до бюджет-

ної підтримки розвитку культури в регіоні; здійснювати фінансування не тільки видатків на утримання закладів культури, а й проєктів розвитку; повне фінансування утримання (реставрації) пам'яток культурної спадщини різних видів [8, с. 29]. При цьому слід відмітити, що здійснення органами місцевого самоврядування належного фінансового забезпечення функціонування адміністративно-правового механізму захисту об'єктів критичної інфраструктури в межах окремої адміністративно-територіальної одиниці країни має вкрай важливе значення й свій безпосередній вплив на всі об'єкти такої інфраструктури, що розташовані в її межах.

Так, однією з найважливіших сфер, у межах якої функціонують об'єкти критичної інфраструктури, є життєзабезпечення населення. Як свого часу наголосив Віце-прем'єр-міністр України, питання житлово-комунального господарства та розвитку критичної інфраструктури мають бути пріоритетом для органів місцевого самоврядування, оскільки це безпосередньо те, що стосується життя кожної людини. Це питання якості надання послуг, це питання безпеки людей. Було підкреслено те, що сьогодні місцеве самоврядування має достатньо коштів на місцях і тут саме питання у визначенні пріоритетів. Саме критична інфраструктура у містах є пріоритетом номер один. Це те, що забезпечує життєдіяльність міста – водопостачання, опалення та водовідведення, і без їх повної модернізації говорити про якісну послугу не можливо [9]. Із чого слідує, що органи місцевого самоврядування є суб'єктами, які на місцевому рівні відповідальні за належне функціонування адміністративно-правового механізму захисту об'єктів критичної інфраструктури за багатьма напрямками. Насамперед йдеться про його фінансове забезпечення, а також про захист об'єктів критичної інфраструктури, функціонування яких пов'язано із життєзабезпеченням населення, – водопостачанням, енергопостачанням, тепlopостачанням тощо.

Органи місцевого самоврядування є одними з провідних суб'єктів, які відповідальні за здійснення кіберзахисту об'єктів критичної інфраструктури. Зокрема, відповідно до ч. 4, 5 ст. 5 Закону України «Про основні засади забезпечення кібербезпеки України» від 5 жовтня 2017 року органи місцевого самоврядування є суб'єктами, які безпосередньо здійснюють у межах своєї компетенції заходи із забезпечення кібербезпеки, задля чого: здійснюють заходи щодо запобігання використанню кіберпростору у воєнних, розвідувально-підривних, терористичних та інших протиправних і злочинних цілях; здійснюють виявлення і реагування на кіберінциденти та кібератаки, усунення їх наслідків; здійснюють інформаційний обмін щодо реалізованих і потенційних кіберзагроз; розробляють і реалізують запобіжні, організаційні, освітні й інші заходи у сфері кібербезпеки, кібероборони та кіберзахисту; забезпечують проведення аудиту інформаційної безпеки, у тому числі на підпорядкованих об'єктах та об'єктах, що належать до сфери їх управління; здійснюють інші заходи із забезпечення розвитку та безпеки кіберпростору [10].

Також не можна оминати увагою й той факт, що згідно з п. 7 ч. 1 ст. 14 проєкту Закону України «Про критичну інфраструктуру та їх захист» від 27 травня 2019 року № 10328 органи місцевого самоврядування розглядаються як одні з суб'єктів державної системи захисту критичної інфраструктури. При цьому, як свідчить комплексний аналіз п. 3 ч. 1 ст. 7 та ч. 5 ст. 33 зазначеного законопроєкту, органи місцевого самоврядування здійснюють управління державною системою захисту критичної

інфраструктури на місцевому рівні. У межах такої діяльності органи місцевого самоврядування забезпечують розробку, затвердження і виконання місцевих програм підвищення стійкості громад до кризових ситуацій, викликаних припиненням надання чи погіршенням якості важливих для їх життєдіяльності послуг або припиненням здійснення життєво важливих функцій. Ці програми включають заходи з забезпечення захисту та стійкості критичної інфраструктури, взаємодії суб'єктів системи захисту критичної інфраструктури, а також відновлення функціонування об'єктів критичної інфраструктури [11]. Тобто як окремий напрям діяльності органів місцевого самоврядування як суб'єктів захисту об'єктів критичної інфраструктури варто виокремлювати здійснення ними планування заходів, спрямованих на забезпечення здійснення такого захисту, взаємодії окремих з суб'єктів, а також, у разі необхідності, відновлення належного функціонування об'єктів критичної інфраструктури.

Органи місцевого самоврядування є одними з основних суб'єктів державно-приватної взаємодії в сфері захисту об'єктів критичної інфраструктури. Цей напрям діяльності органів місцевого самоврядування як суб'єктів захисту об'єктів критичної інфраструктури передбачено ч. 1 ст. 36 проєкту Закону України «Про критичну інфраструктуру та їх захист». Він полягає, зокрема, в: обміні інформацією з державними органами, іншими органами місцевого самоврядування, операторами критичної інфраструктури, об'єднаннями, організаціями роботодавців, а також громадянами щодо загроз критичній інфраструктурі та реагування на кризові ситуації; організації забезпечення захисту персоналу об'єктів критичної інфраструктури від можливих загроз; забезпечення резервування основних ресурсів для функціонування критичної інфраструктури в різних режимах; організації системи оповіщення населення та суб'єктів господарювання про інциденти та кризові ситуації на об'єктах критичної інфраструктури; тощо [11].

У цьому контексті цілком слушною здається позиція О.А. Моргунова, який зазначає, що принцип державно-приватної взаємодії повинен бути однією з провідних засад організації публічного адміністрування відповідною сферою суспільного життя в Україні, що може бути втілено тільки за умови розвитку інститутів громадянського суспільства, наділених повноваженнями задля реальної участі в формуванні та реалізації державної політики [12, с. 226]. Також в аналітичній записці Національного інституту стратегічних досліджень при Президенті України «Актуальні питання розвитку державно-приватної взаємодії у сфері забезпечення кібербезпеки в Україні» цілком слушно відмічено, що різні форми державно-приватного партнерства розглядаються нині як один з основних інструментів побудови ефективних систем кіберзахисту і широко застосовуються в міжнародній практиці. В ідеалі це дозволяє поєднати в формуванні національної системи кібербезпеки розмаїття ресурсів приватного (суспільного) сектору з системністю методичного державного регулювання кібербезпеки [13, с. 2].

Отже, як слідує з аналізу вищенаведених позицій, органи місцевого самоврядування наділені значними повноваженнями в сфері захисту об'єктів критичної інфраструктури. При цьому вище нами було наголошено на основних з таких повноважень, оскільки, як свідчить аналіз приписів чинного національного законодавства, їх перелік може бути значно

доповнений. Наприклад, лише аналіз ст. 26 Закону України «Про місцеве самоврядування в Україні», на рівні якої визначено виключну компетенцію сільських, селищних міських рад, свідчить про наявність повноважень, які можуть бути згруповані таким чином:

1) інформаційно-аналітичне забезпечення функціонування механізму захисту об'єктів критичної інфраструктури: заснування аудіовізуальних (електронних) засобів масової інформації відповідної ради; розгляд запитів депутатів, прийняття рішень по запитах; тощо;

2) кадрове забезпечення функціонування механізму захисту об'єктів критичної інфраструктури: утворення і ліквідація постійних та інших комісій ради, затвердження та зміна їх складу, обрання голів комісій; утворення виконавчого комітету ради, визначення його чисельності, затвердження персонального складу; внесення змін до складу виконавчого комітету та його розпуск; обрання на посаду та звільнення з посади секретаря ради; затвердження за пропозицією сільського, селищного, міського голови структури виконавчих органів ради, загальної чисельності апарату ради та її виконавчих органів відповідно до типових штатів; утворення за поданням сільського, селищного, міського голови інших виконавчих органів ради; створення відповідно до законодавства комунальної аварійно-рятувальної служби; тощо;

3) здійснення контролю в сфері захисту об'єктів критичної інфраструктури: заслуховування звіту сільського, селищного, міського голови про діяльність виконавчих органів ради, у тому числі щорічного звіту про здійснення державної регуляторної політики виконавчими органами відповідної ради; заслуховування звітів постійних комісій, керівників виконавчих органів ради та посадових осіб, яких вона призначає або затверджує; заслуховування інформації прокурорів та керівників органів Національної поліції про стан законності, боротьби із злочинністю, охорони громадського порядку та результати діяльності на відповідній території; тощо [2].

Висновки. Отже, органи місцевого самоврядування посідають особливе місце в системі суб'єктів захисту об'єктів критичної інфраструктури, що зумовлено відразу декількома факторами. По-перше, ці органи найбільш наближені до відповідного об'єкту критичної інфраструктури та проблем, що виникають у зв'язку із необхідністю забезпечення його належного функціонування в межах відповідної адміністративно-територіальної одиниці, іншими словами – на місцевому рівні. По-друге, на такому рівні органи місцевого самоврядування як суб'єкти захисту об'єктів критичної інфраструктури наділені значним комплексом повноважень, реалізація яких пов'язана із здійсненням фінансового, інформаційно-аналітичного та кадрового забезпечення функціонування адміністративно-правового механізму захисту об'єктів критичної інфраструктури в межах відповідної адміністративно-територіальної одиниці; управлінням державної системи захисту критичної інфраструктури на місцевому рівні; кіберзахистом об'єктів критичної інфраструктури; плануванням заходів, спрямованих на забезпечення здійснення захисту об'єктів критичної інфраструктури, взаємодії окремих з суб'єктів такого захисту, а також, у разі необхідності, відновлення належного функціонування об'єктів критичної інфраструктури; забезпеченням належного функціонування окремих сфер діяльності об'єктів критичної інфраструктури у межах відповідної адміністратив-

но-територіальної одиниці, передусім пов'язаних із життєзабезпеченням населення; участю в державно-приватній взаємодії в сфері захисту об'єктів критичної інфраструктури.

Література:

1. Горян Е.В. Органи місцевого самоврядування в конституційно-правовому механізмі забезпечення основних прав і свобод громадян України : дис. ... кандидата юрид. наук : спец. 12.00.02. Харків, 2010. 216 с.
2. Про місцеве самоврядування в Україні : закон України від 21.05.1997 № 280/97-ВР. *Відомості Верховної Ради України*. 1997. № 24. Ст. 170.
3. Петренко О.С. Формування інтегрованого інституту публічної служби в Україні : дис. ... кандидата наук з держ. упр. : спец. 25.00.03. Дніпропетровськ, 2008. 230 с.
4. Куйбіда В.С. Принципи і методи діяльності органів місцевого самоврядування : монографія. Київ : МАУП, 2004. 432 с.
5. Про військово-цивільні адміністрації: закон України від 03.02.2015 № 141-VIII. *Відомості Верховної Ради України*. 2015. № 13. Ст. 87.
6. Ярмиш О.Н., Серьогін В.О. Державне будівництво та місцеве самоврядування в Україні: навч. посіб. Харків : Вид-во Національного ун-ту внутр. справ, 2002. 672 с.
7. Бюджетний кодекс України: закон України від 08.07.2010 № 2456-VI. *Відомості Верховної Ради України*. 2010. № 50-51. Ст. 572.
8. Стан та перспективи розвитку інфраструктури регіонів України. *Офіційний сайт Фонду ім. Фрідріха Еберта*. URL: <http://www.fes.kiev.ua/new/wb/media/InfraSTRUKTURA.pdf> (дата звернення: 01.08.2020).
9. Питання ЖКГ та критичної інфраструктури мають бути для органів місцевого самоврядування пріоритетом – Геннадій Зубко. *Урядовий портал. Сдиний веб-портал органів виконавчої влади*. URL: <https://www.kmu.gov.ua/news/pitannya-zhkg-ta-kritichnoyi-infrastrukturi-mayut-buti-dlya-organiv-miscevogog-samovryaduvannya-prioritetom-gennadij-zubko> (дата звернення: 01.07.2019).
10. Про основні засади забезпечення кібербезпеки України: закон України від 05.10.2017 № 2163-VIII. *Відомості Верховної Ради України*. 2017. № 45. Ст. 403.
11. Про критичну інфраструктуру та їх захист: проект закону України від 27.05.2019 № 10328. *База даних «Законодавство України»*. URL: <http://w1.c1.rada.gov.ua/pls/zweb2/webproc34?id=&pf3511=65996&pf35401=485673> (дата звернення: 14.09.2019).
12. Моргунов О.А. Публічне адміністрування у сфері фізичної культури і спорту в Україні : дис. ... доктора юрид. наук : спец. 12.00.07. Харків, 2020. 430 с.
13. Актуальні питання розвитку державно-приватної взаємодії у сфері забезпечення кібербезпеки в Україні. Грудень 2017 року. Аналітична записка. *Національний інститут стратегічних досліджень при Президенті України*. URL: <http://www.niss.gov.ua/content/articles/files/kiberbezpek-d3e61.pdf> (дата звернення 19.03.2019).

Krykun V. Bodies of local self-government in the system of subjects of protection of critical infrastructure objects

Summary. The relevance of the article is that a special place in the system of subjects of protection of critical infrastructure is occupied by local governments. This is due to the fact that local governments decide on the most important issues of the functioning of the administrative and legal mechanism for the protection of critical infrastructure within the relevant administrative-territorial unit. The article emphasizes that local governments are a system that may include several interconnected elements, which should be taken into account when implementing their characteristics as subjects of protection of critical infrastructure. It is determined

that local governments have a special place in the system of subjects of protection of critical infrastructure, due to several factors. First, these bodies are closest to the relevant critical infrastructure facility and the problems that arise from the need to ensure its proper functioning within the relevant administrative-territorial unit, in other words at the local level. Secondly, at this level, local governments as subjects of protection of critical infrastructure are endowed with a significant set of powers, the implementation of which is associated with: the implementation of financial, information-analytical and staffing of the administrative and legal mechanism for protection of objects critical infrastructure within the relevant administrative-territorial unit; management of the state system of critical infrastructure protection at the local level; cyber protection of critical infrastructure

objects; planning measures aimed at ensuring the protection of critical infrastructure, the interaction of some of the subjects of such protection, as well as, if necessary, the restoration of the proper functioning of critical infrastructure; ensuring the proper functioning of certain areas of activity of critical infrastructure within the relevant administrative-territorial unit, primarily related to the livelihood of the population; participation in public-private cooperation in the field of protection of critical infrastructure. It has been established that local governments address the most important issues of the functioning of the administrative and legal mechanism for the protection of critical infrastructure within the relevant administrative-territorial unit.

Key words: critical infrastructure facilities in Ukraine, protection, legal status, local governments, powers.